

Nata_Balakhnina

МАСКА

Дніпро | ЛІРА | 2019

УДК 821.161.2'06-1

Б 20

Балахніна Н. А.

Б 20 Маска : збірка поезій. Дніпро: ЛІРА, 2019. 224 с.

ISBN 978-966-981-203-2

«Маска» – це друга збірка віршів, яка відображає не тільки емоції, які переживає автор чи близькі їй люди. Це збірка про той спектр емоцій, який зазвичай приховують за допомогою шаблонів, нав'язаних суспільством.

Кожен з нас хоча б раз в житті ховав себе справжнього від інших. Чи зручно жити під «Маскою»?.. Саме це питання надихає на створення римованих відповідей.

УДК 821.161.2'06-1

ISBN 978-966-981-203-2

© Балахніна Н. А., текст, 2019

© Молчанова М. С., ілюстрації, 2019

© ЛІРА, 2019

ЧОМУ «МАСКА»?

Назва цієї збірки була обрана раптово, як власне і макет обкладинки.

Напевно кожен з нас хоча б раз надягав маску: чи то для захисту, чи то для зиску, чи для нападу. Людям властиво ховати справжніх себе. Здається, що справжній ти нікому не цікавий, що постійно маєш грати за правилами, які нав'язує тобі суспільство. І я не виключення.

Мої маски здебільшого були оборонні, через невпевненість в собі, через цілу низку страхів, через біль і втому, коли здавалось, що нелюбов – це вирок. Постійний пошук прихистку, віри, кохання, постійний процес пізнання самої себе, пошук місця, де можна обходитись без маски, пошук людей, з якими не потрібно бути на сторожі, від яких не чекаєш удару в спину.

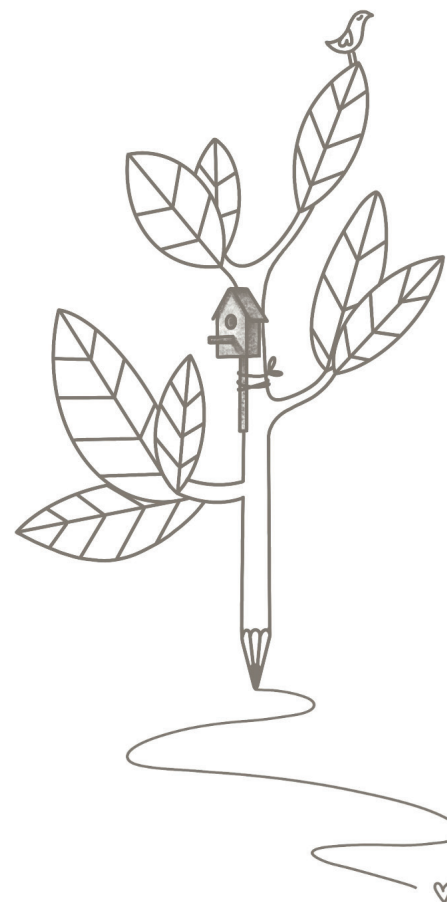
І такі люди зрештою знайшлись. Ті, хто бачить крізь захист, хто не виймає душу, заради цікавості, хто створює світ, а не руйнує його. Їх мало, занадто мало. Але вони наче діаманти. Кожен із них частинка мого натхнення, вогник, до якого хочеться линути, янголи, які закривають тебе своїми крилами і деколи промовляють: «Не бійся, я з тобою». В такі моменти розумієш, що рядки, які народжуються десь між ніччю і світан-

ком, це присвята їм, вдячність, яку неможливо ані виміряти, ані оцінити, ані знищити. Освідомлення, що ти в безпеці, що твоє світло під надійним захистом, дійсно надає сил, створює простір для творчості, дарує натхнення і знімає «Маску». Бо немає нічого кращого за відчуття свободи від страху.

Ми самі обираємо чи бути вільними, чи бути полоненими. Моя свобода почалась з віри в мене людей, які бачили навіть те, що старанно приховувала від самої себе. З них почалась нова історія, яку читають. З них почався новий відлік, нова я.

Чи краща? Судити іншим. Але я безмежно вдячна тим, хто огортає своїм теплом, віддає частинку себе, і вперто повторює: «Не бійся, я з тобою»!

Nata_Balakhnina

Обрывки фраз, полутона историй,
И недосказанности сигаретный дым.
Мы мечемся меж разных территорий,
И потокаем правилам чужим.

Мы забываем, что на самом деле
Важнее всех материальных благ,
Мы вкладываем только в наше тело,
Мельчают души, плаваются, горят.

Источник бед мы видим в ком угодно
И не анализируем себя,
Сидим в цепях, мечтая о свободе,
Любви мы жаждем, сами не любя.

Мы верим в исключительное право
И очень часто не щадим других,
Мы ищем, ошибаемся, мечтаем,
Черпаем вдохновение из книг.

Заглядываем в будущность надолго
И, строя планы, забываем жить.
Ютится часто счастье у порога,
А мы боимся дверь ему открыть.

7

Любов не має гарантійного листа,
Ні строку давності, ні терміну вживання.
Без неї душу окупє пустота,
Її не віддаси на зберігання.

Вона, як музика, не терпить зайвих нот,
Фальшивих і надуманих емоцій,
Вона нас здатна підіймати до висот,
І зігрівати наче власне сонце.

Вона не має поліс страхування,
Пасків безпеки не надінеш їй,
Вона буває перша чи остання,
Притулок наших заповітних мрій.

Страна живёт в сюрреализме,
Сорокаградусный угар.
Тоскуют о социализме,
«Царь русский» – их небесный дар.

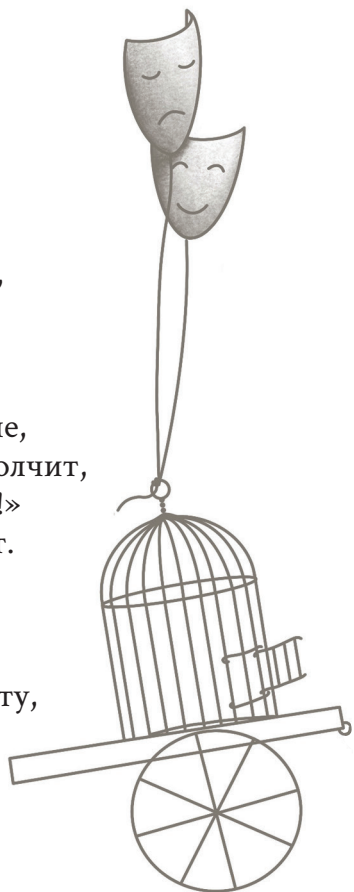
Дома ль под выборы взрывает,
Развязывает ли войну –
Он просто так оберегает,
«Великую» свою страну.

Все у властителя в порядке,
Одни утонут, а других
За массовые беспорядки
Научат родину любить.

Снимают фильмы, сериалы,
Вождь скоро по воде пойдёт,
И каждый из телеканалов
Свой образ путина блюдет.

Погибли дети в первой школе,
«Норд-Ост» отравленный молчит,
И на вопрос людей «доколе?!»
Вождь показательно скорбит.

Горят в кинотеатре дети,
Но занят новостной эфир,
Ведь смотрят люди киноленту,
О «Путине, борце за мир»!

Удар... Об землю самооценку,
И может быть на короткий миг
Душа сместилась поближе к центру,
И видит Бог, как она болит.

Горит огнем, наблюдая властных,
Как рвут амбиции этот мир,
Где человек всех зверей опасней,
Война ему лишь одна из игр.

И боль других, как сюжет ток-шоу,
Где с умным видом экспертов ряд,
Нам ТВ-жвачку подарят снова,
Как самый сильный на свете яд.

Вор и предатель – благотворитель,
Он строит церкви, и возит груз
«Гуманитарный». Он там спаситель,
На самом деле – банальный трус.

Но! Кто хозяин ТВ-экранов,
Натянут нити, забьют эфир.
Они используют чьи-то шрамы,
Чужие жизни за шаткий мир.

Как будто купол над всеми нами,
И тот же опиум, но мощней,
Воюем с внешними мы врагами,
Вот только внутренний враг страшней.

Трагедія сучасності не в тому,
Що не лишилось в серці співчуття,
А в тім, що біль і горе в власнім домі
Буденна справа нашого життя.

Ми співчуваємо у світі всім, крім себе,
І не рахуємо давно військових втрат,
Але ж за тими, хто пішов до неба,
Маленькі діти і батьки стоять.

Трагедія сучасності не в тому,
Що серце зачерствіло у людей,
Мораль подвійна багатьом знайома,
І це вкладається у звичний стан речей.

У монастир чужий з своїм статутом,
Не ходять тільки наймудріші з нас.
Бо знають, що в усіх своя спокута
І свій відведений у цьому світі час.

Отравленные пропагандой
Народы целые живут.
Их незалеченные травмы
Питают агрессивный спрут.

Нет, не считают жертв системы
Вышестоящие чины.
В прайм-тайм важны другие темы,
Для «процветающей страны».

И на костях устроив пляски,
Вождю всеславную поют,
Живут в своей кровавой сказке,
Самих себя же продают.

И как-то мимо них проходит
Война, поток чужих смертей,
Вновь жертвуют «вождю народа»
Чужих и собственных детей.

